

Toliko se puta možemo diviti liječnicima. Tako, npr. dovezu mladića koji je teško stradao u prometnoj nesreći. Što se zbilo? Vozio je motocikl bez zaštitne opreme, brzinom dvostruko većom od dopuštene, bez vozačke dozvole, s trostruko većom dozom alkohola od dopuštene. I k tome mu je otac kupio za rođendan tu „mrcinu“ od motocikla... U naletu srdžbe čovjek bi pomislio da takve ne treba spašavati. Ali, naravno, liječnicima to i ne pada na pamet. Svim se svojim silama bacaju na posao ne bili hitnom operacijom spasili život unesrećenom, bez obzira što je višestruko sam kriv za svoju nesreću.

Sigurno se tako mogao i Mojsije osjećati. Toliko je (Božjom snagom) uložio u taj narod. Zbog njih je, na Božji poziv, napustio miran i tih obiteljski život u sinajskoj pustinji i vratio se u Egipat, gdje su tražili njegovu glavu. Zbog svog se naroda sukobio s faraonom, najvećim vladarom svoga vremena. Kad su se istrgli ispod vlasti faraona Mojsije je vodio svoj narod pustinjom, činio za nj čudesa. I što se događalo? neprestano je morao slušati njihovo zanovijetanje i prigovaranje kako nisu ni trebali otići iz Egipta gdje su imali hrane na pretek, za razliku od života u pustinji. reklo bi se da su doista pokazivali da ne zaslužuju oslobođenje iz ropstva te da nisu vrijedni obećane zemlje. Međutim, Mojsije se uporno zauzimao kod Boga za svoj narod koji je prema njemu bio toliko puta nezahvalan. I onda dolazi vrhunac njihovih ludosti. I što se zbilo?

Dok je Mojsije bio na Sinaju i primao Zakon, narod je u podnožju postao nestrpljiv i načinio kip božanstva koje ih je „izvelo“ iz Egipta. Prezreli su i Boga i Mojsija. Rekli bismo ljudski, taman je Mojsije na Sinaju „uspješno obavio pregovore“ u korist naroda, a narod tako uzvraća...

I evo kako Bog (očigledno da iskuša Mojsija) govori upravo onako kako bismo mi postupili: traži od Mojsija „dopuštenje“ da sav taj nevjerni i nezahvalni narod istrijebi, a da od njega, Mojsija, stvori drugi narod koji će biti vjeran i dostojan Božjih darova.

I vidi što čini Mojsije! Zauzima se za njih, iako su mu oni bili priredili toliko besnih noćiju. Tu se doista vidi veličina jednog čovjeka. Ne vrijeđa se, ne pamti zlo, nego se uvijek trudi pomoći, zacijeliti. Lako je razrušiti, ne treba imati puno pameti da čovjek bude zlurad, da likuje. Ali veliki ljudi, Božji ljudi, uporno grade, uvijek iznova vidaju rane zadane u bezumlju i mržnji.

O tome govori i Isus u današnjoj nenadmašnoj prispodobi. Mlađi je brat bio kriv za svoju nesreću. Povrijedio je i svoga oca i svoju cijelu obitelj. I kad mu se to u životu loše vratilo, stariji bi brat htio da tako i ostane. Međutim, otac ne misli tako. Ne gleda na ono što je bilo, nego se raduje novom početku.

Eto. Ljubav je strpljiva, velikodušna. Svemu se nada, sve podnosi. Ne gasi stijenja što tek tinja, niti lomi napuknute trske. Ona strpljivo izgrađuje i zacjeljuje. Nikad ne prestaje ljubiti i nadati se. Uvijek daje prednost dobru. A što ja činim? Otpisujem olako ljude? Dižem ruke od dobra? Zlurado kažem: „Tako mu i treba!“?

Prisjetimo se. Bog „traži dopuštenje“ da uništi svoj narod (kao da bi Bog imao manje ljubavi od Mojsija!). Sad vidimo da je Bog zapravo Mojsija samo kušao. I nas danas kuša i poučava.

Da i mi budemo poput njega, našeg Gospodina, koji uvijek iznova oprašta i uvijek iznova daje novu prigodu.

Zvonko Pažin